

L'article de l'arquebisbe de Tarragona

Dm, 15/12/2009 per Jesús Renau

[Visió positiva](#)

El diumenge 13 de Desembre l'arquebisbe de Tarragona va publicar a La Vanguardia un article titular [¿No se puede hacer algo más?](#). Em va impactar el que deia, em va impactar com ho deia i sobre tot el que mostrava de la seva personalitat.

El tema central és la desgracia social i personal que representa el nombre d'avortaments provocats que hi ha a la nostra societat. Un tema candent, sens dubte, que es pot mirar des de diverses perspectives, i que l'autor el mira fonamentalment des de el que podríem definir una raó amb amor clarivident i paternal. No hi ha concessió de la doctrina tradicional cristiana, però es respira aquell aroma de les paraules de Jesús: no he vingut a condemnar sinó a salvar.

Quan vaig acabar de llegir-lo per segona vegada no vaig poder evitar la comparació amb les declaracions del bisbe Martínez Camino. Les paraules del arquebisbe de Tarragona són les d'un pare que pateix en el seu cor, les paraules del secretari de la Conferencia Episcopal Espanyola són les d'un jutge que condemna, exteriorment al menys, amb una fredor glacial.

Què important és el to de les nostres afirmacions i els nostres dubtes! Penso que és el que més capta la gent. Hi ha un to que neix de l'experiència personal i comunitària de Jesús. El tracte amb Ell, la comunicació amb Ell, l'escolta de la seva paraula, configura unes actituds que arriben a la gent. Uns direm: hi estic d'acord, l'avortament no és un dret, és una desgracia...i vostè ens ho diu amb un to que provoca una dinàmica d'esperança, de superació, de pregària, de cercar camins. Altres diran: ho sento, senyor arquebisbe, jo he veig d'una altra manera, però m'ha fet pensar, m'ha entrat el dubte; parlin sempre així, si us plau. No es limitin a condemnar, facin entrar aire fresc a les nostres grans contradiccions.

Vaig acabar en una mena de somni. Tota l'Església es mobilitza a favor de la vida en totes les seves dimensions. El nombre d'avortaments provocats comença a minvar, no tant per les mides oficials, quan per la quantitat de gent de a peu que s'implica a favor de les mares, del pares, dels que han de néixer... de la moralitat i la justícia. Han passat uns anys i el dret a la vida es va fent evident a les majories. I és que és molt millor deixar pas a la vida que provocar la mort.